

BITTERLIEF

Jos Essers

ISBN: 978 90 8666 599 0

NUR: 301

© 2026, Jos Essers

Mosae Libro, Maastricht

Ontwerp omslag, Jos Essers

Foto's, Jos Essers

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (Artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

2013

JOS

Het was nog vroeg in de ochtend.

De zon strooide voorzichtig enkele gouden stralen in het rond. Vogels zongen ijverig hun lied alsof ze me een goedemorgen toewensten.

De voorbije dagen was het behoorlijk warm geweest en een zalig zacht briesje streefde mijn huid. Het voorspelde een heerlijke zomerse dag te worden.

Afgelopen nacht werd de natuur getrakteerd op een welkome, malse regenbui die nu het gras en het groen van de bomen heerlijk liet geuren, maar niets van dit alles drong tot mij door. Ik had deze morgen zelfs geen hap door mijn keel gekregen. Ik wandelde naar het huis. Ik was niet in het hier en nu.

Herinneringen flitsten als filmfragmenten door mijn hoofd. De sleutel draaide rondjes in mijn hand en belandde klingelend op de grond. Ik raapte hem op en stak hem weer in mijn zak. Bij elke stap die mij dichterbij het huis bracht, leek het of mijn keel beetje bij beetje werd dichtgesnoerd.

Het voelde vreemd om de sleutel in het slot te steken. De achterdeur was bijna nooit op slot, behalve 's nachts of wanneer ze niet thuis waren. Ze waren inderdaad niet thuis, erger nog, ze zouden nooit meer thuis komen.

De sleutel in het slot, het klikken van de klink, het opendraaien van de deur, elke voetstap, elke ademteug galmden hol door de lege kamers. Zelfs de stilte maakte geluid en benadrukte pijnlijk de leegte. Leven, warmte, liefde, geborgenheid en huiselijkheid waren samen met de vertrouwde stemmen, de muziek en de geur van koffie, verdwenen. VOORGOED!

Ik nam de trapladder uit de berging en zeulde hem naar boven. Op de overloop plaatste ik hem onder het zolderluik. Ik ging op de hoogste trede staan, duwde het luik open en stak mijn hoofd door de donkere opening. Stom dat ik geen zaklamp bij me heb, dacht ik. Het licht van de overloop wierp een zwak schijnsel door het open luik. Ik liet mijn ogen even wennen aan het schemerdonker en tuurde in het rond. De stoffige isolatiewol die de zoldervloer bedekte deed meteen mijn neus kriebelen.

Het was pas juli en Kerstmis zou nooit meer worden wat het was geweest.

Elk jaar, kort na Sinterklaas, stond ik traditiegetrouw op de hoogste trede van de trapladder om voor mijn ouders de dozen met kerstspullen van de kleine zolderruimte, net onder de pannen, vandaan te halen. Ik zette de kerstboom op en papa bouwde de kerststal. Onder mama's handen onderging de woonkamer een ware kerst-metamorfose. Ondertussen vulde de Stradivarius van André Rieu en zijn orkest de kamer met zoetgevooisde kerstklanken via papa's geliefde hi-fi installatie.

Papa was gepassioneerd door muziek en geluidsapparatuur. Jarenlang had hij met veel plezier in een gerenommeerde hifi-zaak gewerkt, nét over de Nederlandse grens in Duitsland.

Mama ging met veel ijver aan de slag met zilveren bollen, kaarsjes, lichtjes, linten, dennentakjes en allerhande decoratie. Een tijdje later ademde de woonkamer Kerstmis maar kerst speelde vooral in ons hoofd en onze beleving. Een knus, warm, liefdevol samenzijn, in een door onszelf gecreëerde feestelijke en vredige kerstcocon, in een wereld waar *vrede op aarde* al sinds mensenheugenis een utopie is.

‘Wij leven nog aan de *goede kant* van de wereld’, zei papa dikwijls wanneer hij het nieuws had bekeken. Mama was altijd bezig; óf in de keuken óf in het tuintje óf ze was boven. Als gepensioneerd bankbediende regelde ze nauwgezet al het administratieve en financiële van het tweepersoons huishouden.

Negen maanden geleden overleed papa en nu was mama hem gevolgd.

Het huurhuis waar ze bijna veertig jaar hadden gewoond moest ontruimd.

Als enige zoon had ik deze zware, emotionele en pijnlijke taak op mij genomen. Ik wilde absoluut alles alléén doen!

Het opruimen van het huis duurde tien dagen, tien heftige dagen, gevuld met zweet en tranen maar nu was alles weg. Leeg!

Het eens zo warme, huiselijke en liefdevolle *thuis*, waar constant muziek speelde, was nu niets anders meer dan een lege kille plek. *Thuis* was gedegradeerd naar een zielloos *huis*. In iedere kamer ijlden, nog voor even, de prachtige liefdevolle herinneringen na. In gedachten hoorde ik mama in de keuken neuriën en zag ik papa nog voor zijn rek met cd’s staan op zoek naar dat éne nummer. Herinneringen die als een mes rauw door mijn ziel en lijf sneden. Hoe immens zwaar kan leegte wegen?!

Hoewel de kerstspullen sinds vorig jaar een nieuwe plek in de garage hadden gekregen ging ik voor de zekerheid toch even kijken of écht alles weg was op zolder, want de woningvereniging eiste dat er helemaal niets achterbleef.

Nét toen ik besloot dat er zeker niks meer lag en het zolderluik definitief wilde sluiten overviel mij een onbestemd gevoel. Ik draaide mij 180° op de trapladder om nog een tweede keer achter mij te kijken. Iets dwong mij daartoe! Nee, hier ligt écht niks meer, of...

Plots meende ik toch iets te zien of was het inbeelding?

Het zou waarschijnlijk de isolatiewol zijn die in een bult lag. Met een zaklamp had ik het meteen kunnen zien. Waarom moest ik die nu vergeten? Toch wilde ik het weten en ging weer naar beneden. In de berging bij de verwarmingsketel stond nog een bezem waarmee ik, als daar écht iets zou liggen, het misschien naar me toe kon trekken. Het stof en de glaswol deden me niezen en mijn ogen begonnen te jeuken. Tot mijn verbazing trok ik een bestofte witte doos ter grootte van een schoendoos naar me toe.

De vergane elastieken die er omheen zaten plakten op het karton. Ik blies het stof eraf en nam ze mee naar beneden. Even later opende ik behoedzaam het scheefgetrokken deksel. Een muffe geur drong mijn neus binnen.

Handgeschreven brieven, samengebonden tot dikke bundels, zagen het daglicht nadat ze decennialang in deze doos gepropt zaten. Ik vouwde er een paar open. Vergeelde liefdesbrieven getuigden van jeugdig sentiment en liefdesvuur. Sierlijk geschreven letters, bijna getekend, vormden passionele woorden. Woorden die getuigden van een onblusbaar verlangen tussen twee jeugdige mensen, die jong waren in een totaal andere tijd dan ik.

Even later vouwde ik de brieven weer zorgvuldig in dezelfde plooiën dicht en borg ze, met een brok in mijn keel, weer op in de doos. Ik kon het niet aan om verder te lezen! Hun overlijden was nog véél te vers.

Pas enkele jaren later was ik er emotioneel enigszins klaar voor en lukte het me om ze stuk voor stuk te lezen. Brieven en liefdesbrieven die mijn ouders meer dan zestig jaar geleden naar elkaar schreven, vertelden elk hun eigen verhaal van verlangen, liefde, verdriet, angst en hoop, vreugde en lijden.

Deze brieven, boordevol waardevolle informatie, hebben mij geïnspireerd om deze roman te schrijven. Door zoekwerk en de verhalen van mijn ouders en grootouders, kon ik het verloop van veel gebeurtenissen juist beschrijven. Het verhaal is gebaseerd op waargebeurde feiten maar ook aangevuld met geromantiseerde fictie.

Dank aan ABDIJ ROLDUC van Kerkrade voor het ter beschikking stellen van informatie en authentieke afbeeldingen.

Dank aan Enny Wolak, schrijfster van het, in Kerkraads dialect geschreven boek *Kirchroa 1940-1945 Krig durch inne kingerbriil*.

Namen van de personages zijn fictief met uitzondering van de namen en afbeeldingen van familie en de hoofdpersonages. Enige gelijkenis of overeenkomsten met de gebruikte fictieve namen berusten op puur toeval. Deze liefdesroman speelt zich af in de eindfase van WOII in Nederlands-Limburg in Kerkrade, de mijnstreek vlakbij de Duitse grens, maar ook in London en Brussel.

De eerste hoofdstukken schetsen de primitieve leefomstandigheden in de oude mijnwerkershuizen alsook de ontberingen van de oorlog en het leven van grote kroostrijke gezinnen, vaak ontstaan onder kerkelijke druk. Het liefdesverhaal bouwt zich langzaam op en komt pas later in het verhaal écht tot leven.

Een eenvoudige mijnwerkerszoon, twee bevriende geallieerde soldaten en twee onafscheidelijke zussen die elkaars tegenpolen zijn, raken verwickeld in een web van emoties en liefdesavonturen.

Jos Essers
Auteur

HUBERT

Decennia waren verstreken. Het kwam hem onwezenlijk voor maar nu stond hij toch opeens hier. Hij had zijn geboortedorp nooit meer opgezocht sinds zijn ouders er niet meer woonden. Toen zijn vader overleed had hij moeder in huis genomen. Hij had er niets meer te zoeken en er was daar ook niemand meer die hem lief was. De vele herinneringen die als een parelsnoer aan elkaar geregen waren zouden hem teveel pijn doen, dacht hij. Het was weliswaar een bitterzoete pijn maar toch... elke parel bevatte zijn dosis geluk maar ook tranen van verdriet, weemoed en heimwee.

Van kindsbeen af was Hubert altijd al een heel gevoelige jongen geweest en dat was niet veranderd, ook niet nu hij al richting de zeventig ging.

‘Je hebt het zelf misschien niet door maar je praat de laatste tijd erg veel over vroeger’, merkte zijn vrouw op.

‘O ja, is dat zo?’ Hij was er zich niet van bewust.

‘Nee schat, ik ga niet mee’, had ze gezegd toen hij op zekere dag besloot zijn geboortedorp na lange tijd weer eens op te zoeken. ‘Ik wil dat je helemaal jezelf kunt zijn zonder met mij rekening te moeten houden. Ga er gerust een dagje tussenuit.’

‘Dat is lief van je.’ Hubert gaf haar een liefdevolle knuffel.

‘Het zal je goed doen.’ Zijn vrouw was niet zo nostalgisch als hij, of misschien toch, maar het lag niet in haar aard dat te uiten. In ieder geval stond zij veel positiever in het leven en leefde méér in het hier en nu dan haar man Hubert, die snel ongerust en een onverbeterlijke hypochonder was.

‘Tot vanavond schat, het kan misschien laat worden, maak je niet ongerust!’

‘Ga nu maar en wees voorzichtig.’

Wees voorzichtig, was een vaste uitspraak van Hubert die bij alles wat ook maar enig gevaar kon inhouden werd gezegd. Ook zij had het in de loop der jaren overgenomen. Het was een routine geworden. Wanneer het eens, door omstandigheden, niet werd gezegd voelde het niet goed. Routine of niet, deze twee woorden zinderden van verantwoordelijkheid, liefde en angst te verliezen wat je lief is. Hij stapte in zijn wagen en reed voor het eerst sinds dertig jaar terug naar zijn geboortedorp Kerkrade. In de verte bij de rand van het dorp, zag hij de vertrouwde spoorwegtunnel opdoemen. Die tunnel was er al zolang hij zich kon herinneren. Aan de andere kant van de tunnel zou hij zijn dorp terugzien.

Toen hij de tunnel weer uitreed keek hij onwennig in het rond.

‘Man, wat is het hier veranderd’, mompelde hij. De weg naar de Mijnweg, de straat waar hij had gewoond kende hij blindelings al was het zolang geleden. In de dertig jaar dat hij er niet meer was geweest had het dorp een complete metamorfose ondergaan. Het dorp had stadsallures gekregen, de wegen een

nieuwe infrastructuur, nieuwe straten, rotondes, nieuwe wijken en gebouwen en zelfs nieuwe straatnamen. Hij glimlachte.

Iets verder priemde de kerktoeren van de HOLZ *(naam van de buurt) vertrouwd en herkenbaar boven de daken uit. Daar parkeer ik en wandel lekker rustig naar de Mijweg, nét zoals ik in mijn jonge jaren van de kerk naar huis wandelde. Mijn god, wat is dát lang geleden! dacht hij.

Toen hij uitstapte keek hij om zich heen op zoek naar vertrouwde plekken. Hier valt het nogal mee, hier rond de kerk is weinig veranderd. Hij herkende het pand nog waar destijds CAFÉ SOMMER gevestigd was. Het toevluchtsoord voor dorstige kelen na de H. Mis en het zondagse frühshoppen. Hij wandelde rustig verder naar de straat waar hij met zijn ouders had gewoond en waaraan zoveel herinneringen kleefden.

Opeens herkende hij het hoekpand dat vroeger aan het begin van de Mijweg lag. Dat was het enige wat er over was van vroeger. De Mijweg was compleet onherkenbaar of beter gezegd compleet verdwenen. Ontzet keek hij in het rond. In het hoekpand was vroeger een gezellig café gevestigd BIJ D'R CÖRVER genaamd. Nog zo'n plaats waar veel mannen vooral 's zondags na de H. Mis hun toevlucht zochten. Het café was dan gehuld in een zweem van sigarenrook en onder luidruchtig gelach spoelde het rijkelijk vloeiende gerstenat de saaiheid van de H. Mis weg en werd hun zondagsdorst gelaafd. Het café was na zoveel jaren natuurlijk verdwenen en het pand had niets meer van de uitnodigende gezelligheid van weleer. Geen reclamebord meer van AMSTEL BIER aan de gevel. Het grote raam waarop in witte sierlijke letters BIJ D'R CÖRVER geschilderd was, en waardoor je toen de biljarttafel uitnodigend zag staan, was nu opgedeeld in twee kleinere ramen met een witte vitrage. Vanaf hier was alles anders, maar dan ook alles! Hij keek zijn ogen uit. Waar was de Mijweg gebleven? Hij wist wel dat de mijn verdwenen was maar deze aanblik kwam hem onwezenlijk voor. Het enige wat zich voor hem uitstreckte was een woonwijk met een doolhof aan straten. Plots viel zijn oog op het straatnaambordje tegen de zijgevel van het huis rechts van hem. Een simpel onopvallend bordje was het enige dat verwees naar de mijn die zich hier vroeger op het einde van deze weg bevond.

Niemand kon vermoeden hoeveel herinneringen aan deze eenvoudige naam kleefden. Hij wandelde onwennig een stuk verder. Opeens hield hij halt.

Hier moet ons huis ongeveer hebben gestaan. Hij twijfelde. Het oude oncomfortabele mijnhuis en het hele voormalige mijnterrein hadden plaatsgemaakt voor deze moderne VINEX woonwijk. Alles van vroeger was weg. Hij dacht aan hoe simpel het leven vroeger was in dit verdwenen huis, in deze straat waar het toen onmogelijk was om te ontsnappen aan het alom aanwezige zwarte kolenstof. Hubert keek om zich heen om zich te oriënteren. Opeens verstarde zijn blik. Het zal toch niet? Nee, dat kan niet, dat kan echt niet! Spontaan welden tranen in zijn ogen op.

'Hoe is het mogelijk', mompelde hij. Hij keek naar een boom.

‘Nee dat kan niet...’, hij sloeg zijn hand voor zijn mond en riep gesmoord uit: ‘Jawel! Hij is het! *Onze* boom staat er nog!’

Alle referentiepunten in de omgeving waren weg, maar hij wist het zeker, hij voelde het! De perenboom die destijds in hun grote moestuin stond was bij mirakel gespaard gebleven bij de bouw van de woonwijk en stond in het tuintje van een huis waar eens hun oude mijnhuis had gestaan. De moestuin van zijn vader was verdwenen en had plaatsgemaakt voor een terras met een bescheiden stukje gazon erbij. Achteraan stond waarachtig *hun* perenboom. Hij zag er niet meer zo florissant uit als destijds. Hier en daar getuigden stompjes op de stam van eerder geamputeerde takken. Een zacht briesje deed de bladeren in zijn groene kruin zachtjes lispelen. De boom had iets desolaats over zich. Hij was duidelijk aan zijn eind.

Geweldig hoe lang die het heeft uitgehouden. Hij moet ondertussen minstens 40 jaar oud zijn, rekende Hubert. De perenboom uit zijn jonge jaren was de enige nog levende getuige. Terwijl hij voor zich uit stuurde zag hij in gedachten zijn vader Jozef die op zijn klompen de tuin omspitte en zijn moeder Lies die er rode bessen en frambozen plukte om jam van te maken.

Plots werd Hubert uit zijn mijmering gehaald door een deur die openging. Een vrouw kwam naar buiten en vulde het bakje met kattenvoer dat buiten naast de terrasdeur stond. Ze hoefde niet te roepen. Uit het niets sprong de poes tevoorschijn die eerst met haar neus en snorharen het aangeboden menu besnuffelde, alvorens zich er gulzig te goed aan te doen. De vrouw keek argwanend naar Hubert die al een tijdje naar hun tuin stond te staren. Toen hij dat opmerkte wees hij naar de poes en zei: ‘Mooi beestje!’

Vervolgens groette hij de vrouw en liep verder. Het heeft toch geen zin om uit te leggen waarom ik daar sta te gapen. Daar hebben die mensen geen boodschap aan.

*Door het kleine raam van de woonkamer op de bovenverdieping
keek je recht in de weelderig bloeiende perenbloesem*

1944

HUBERT

Hij staarde peinzend door het raam terwijl hij met gestrekte armen op de lage vensterbank steunde. Hij had het glasgordijntje opzijgeschoven en tuurde door de kale kruin van de perenboom. Het was een mistroostige zondagochtend in maart 1944. Hij woonde samen met zijn ouders op de bovenverdieping van een eenvoudige mijnwerkerswoning en de pas opgestookte kachel deed zijn best om de kilte in de woonkamer te verdrijven.

Zijn vader; Jozef, een zéér vrome man, maakte zich klaar om naar de vroegmis te gaan. Hij trok zijn jas aan, zette zijn hoed op en liep de trap af.

Uit het keukentje klonken bedrijvige geluiden. Water uit de kraan, potten op het fornuis en geklingel van bestek. Moeder ging niet zo vroeg mee naar de kerk. Zij zorgde voor het eten. Veel zou er in deze oorlogstijd niet op tafel komen maar ondanks de schaarste probeerde moeder Lies er het beste van te maken. Vanachter het kleine raam kon Hubert over de muur kijken die achteraan in hun tuin stond en de scheiding vormde tussen het mijnterrein en hun tuin. Hij kon er de locomotieven zien rangeren. De tuintjes achter de armzalige mijnwerkershuizen strekten zich uit als smalle donkere stroken. De zwarte aanslag van het kolenstof was altijd en overal aanwezig. Sommige van die tuintjes waren onderkomen en vergeven van onkruid en rommel, andere waren kaal en modderig, waarin een paar kippen scharrelden. Er werd nauwelijks iets geteeld, behalve in de tuin van Jozef, die was een heel stuk breder en langer en lag vlak naast de toegangsweg bij de mijnpoort.

De tuin was zijn trots. Keurige rijen aardappelen, prei, wortelen, diverse koolsoorten, uien en sla pronkten in zijn onkruidvrije tuin. Frambozen, rode-, zwarte- en kruisbessenstruiken groeiden achteraan tegen de mijnmuur. De enige boom in de omgeving, een perenboom, stond in hun tuin. De boom gedijde goed en droeg in het seizoen rijkelijk overheerlijke peren. Moeder Elisabeth, door iedereen Lies genoemd, deelde jaarlijks een groot deel van de groenten en de peren uit aan de burens beneden en naast hen. Ze maakte heerlijke perenstroop en zorgde er ook voor dat ze in de wintermaanden nog van de peren konden genieten door ze in te maken in weckglazen. Dat waren nog goede tijden maar in deze oorlogstijd moesten ze zuinig zijn.

Plots steeg vanachter de muur een luid en schril fluitsignaal op dat weerkaatste tegen de grauwe huizengevels. Het geluid had iets mistroostigs over zich. Hij kon het niet verklaren maar het fluitsignaal van een locomotief wekte bij hem altijd het droefgeestige gevoel van afscheid en eenzaamheid op. Stoomlierten ontsnapten sissend tussen de wielen vandaan en het ijzeren monster spuwde luidruchtig met steeds sneller op elkaar volgende intervallen via zijn schoorsteen, grote, dikke, witte rookpluimen recht omhoog de lucht in. De wind speelde er gretig mee en nam ze mee op een onbekende reis.

Naarmate de sissende en blazende geluiden van de stoomlocomotief elkaar sneller opvolgden nam ook zijn snelheid toe. De logge machine had zijn stelplaats verlaten om verder een reeks wagons aan te koppelen. Hij keek wel vaker vanuit dit raam naar deze dagelijkse tafereelen maar nu keek hij zonder iets te zien want deze keer was zijn gemoed bezwaard en in gepieker verzonden. Het bedrijf waar hij als elektricien had gewerkt had de oorlog niet doorstaan. Hij was al een tijdje werkloos. Hij moest dringend aan de slag. De mijn waarmee hij een haat-liefde verhouding had bleek de enige oplossing.

1987

HUBERT en JANUS

Geëmotioneerd wandelde hij terug naar zijn wagen bij de kerk.

Plots drong een bekende geur zijn neus binnen.

‘Papa’, mompelde hij in een reflex. Deze geur, die hij al decennia niet meer had geroken, was onlosmakelijk verbonden met zijn vader. Een traan rolde over zijn wang. Hoewel hij overtuigd was dat hij het zich inbeelde probeerde hij of hij de geur toch nóg eens kon opsnuiven. Tot zijn verbazing was de geur nu zelfs nóg nadrukkelijker aanwezig. Hij keek in het rond en merkte plots een man op die in de schaduw van de kerk op een bank zat. Rond zijn hoofd krin-gelden rookwolkjes die uit zijn pijp opstegen.

Hubert zuchtte. Nu snap ik het, die man rookt dezelfde tabak als papa.

Hun ogen kruisten elkaar, de man groette vriendelijk, Hubert groette terug. In tegenstelling tot daarnet bij de perenboom voelde hij nu wel wat voor een praatje. Kwam het door de geur van de tabak die hem zo aan zijn vader liet denken?

‘Wat is het hier veranderd zeg!’ waren zijn eerste woorden toen hij dichterbij kwam. De man knikte instemmend. ‘Het is meer dan dertig jaar geleden dat ik hier nog geweest ben’, ging Hubert verder.

‘Dertig jaar niet meer hier geweest?’ herhaalde de man toen hij de pijp uit zijn mond nam. Hij keek Hubert verbaasd aan.

Hubert wees naar de pijp: ‘VOORTREKKER van NIEMEYER, hè?’

‘Klopt! Je bent een kenner?’

‘Nee, zo zou ik me niet willen noemen maar mijn vader zaliger rookte altijd deze tabak.’

‘Dan had je vader een goeie smaak!’ zei de man en klemde de pijp weer tussen zijn tanden. Hubert knikte en glimlachte.

‘Op dertig jaar tijd verandert er veel’, ging de man verder, ‘maar als je hier woont gebeuren die veranderingen geleidelijk en dan groei je gewoon mee in de nieuwe situatie.’ Vanonder zijn warrige grijze hardos bestudeerden twee heldere ogen de nieuwkomer. Op zijn neus balanceerde een brilletje met ovale glazen. Verder droeg hij een donkere broek en een geruit flanellen

HET VOLMAAKTE GELUK

Het leven op het kasteel maakte een onuitwisbare indruk op Jos Essers. Dik een halve eeuw later bracht Jos zijn debuutroman uit over zijn leven op het kasteel, dat eigenlijk een vervolg is op dit boek maar als eerste geschreven werd.

Met liefde en weemoed vouw ik de vergeelde brieven dicht. Ik houd ze even tegen mijn borst voor ik ze liefdevol terugleg in de verweerde doos.

VOORGOED!

In 2012 overleed mijn papa Hubert, hij werd 92 jaar.

Mijn mama Treesje overleed in 2013, slechts zeven maanden later.

Zij werd 87 jaar.

Met alle liefde voor altijd in mijn hart!

Jos

